

навърно бѣше рекогносцировъченъ отрядъ-Войниците настѣпваха съ голѣма предпазливостъ, но съ едно чудно умение и сръчностъ: прикриваха се, пълзѣха, почти дебнѣха, сѣщо като ловци. А далечъ предъ тѣхъ въ синкавата далечина на небето приближаваха се отдѣлни групи, разбира се, турци. Ние сме предъ началото на новъ бой. Войниците се наредиха въ окопитѣ, затракаха затворитѣ на пушкитѣ, които, както всѣкога, се провѣрваха. Съ Рандевъ влизаме въ нашитѣ ровове задъ линията на окопитѣ. Наблизо, като стрела, преминава върху лудо препускащъ коньщабъ-сигналистътъ. Той посрѣща командира на полка и нѣщо му докладва. Нѣма никакво съмнение, че турцитѣ настѣпватъ. Вдѣсно малкиятъ рекогносцировъченъ отрядъ продължава да пълзи и дебне изъ желтитѣ стърнища.

По линията на окопитѣ обикаляше на конькомандирътъ на полка. Мина и покрай насъ. Той казваше по нѣкоя ободрителна дума на войниците. Да бждатъ спокойни, да внимаватъ, да се целятъ добре. Най-обикновено начало на всѣко сражение. Ние гледахме напредъ, но въ чистото, безлюдно поле не се виждаше нищо. Далечъ на хоризонта фортоветъ стояха все тѣй мълчаливи. Но тамъ, може би, строгитѣ, намръщени артилеристи се готвятъ вече за работа. Може би скоро